

La independència del poder científic

per

M. TOST I PUNYET

S parla sovint de la independència del poder judicial, del poder executiu i d'altres poders encara. Parlem, tan mateix també, de la independència del poder científic.

Una qüestió plantejada recentment, en un hospital de la nostra ciutat, m'ha suggerit la idea d'exposar el meu criteri, si bé amb el propòsit de no ferir susceptibilitats personals, car no és la intenció meua baixar el to de la conversa, sinó el d'enlairar-la fins arribar a la zona d'estricta imparcialitat.

Probablement és la primera vegada que es parla d'independència del poder científic. Potser aquesta frase farà riure el lector metge, o, si més no, li farà rodar el cap.

És evident que interessa al metge, més que a cap altra professió liberal, donar una força real al significat de la frase.

Hem de convenir que, en una societat on no es produeixen invasions il·legals, no es parla mai de poders. L'esperit de classe reacciona vivament, quan es sent humiliat o atropellat.

Si tothom reconeix que el poder judicial, posem per cas, ha d'actuar sense pressió, ni coacció de cap mena, amb igual motiu creiem que s'ha de col·locar la medicina en el mateix pla. El contrari significaria que en el món hi ha dues lògiques diferents.

Descobrim-nos davant la justícia. Acatem el principi d'autoritat, però demanem igualment el reconeixement i respecte al prestigi de la medicina, si és que volem el qualificatiu de poble civilitzat.

I ara anem al cas. Els metges que actuen sota un altre poder, diem-ne poder administratiu, en institucions d'assistència social de caràcter oficial o privat, es troben de vegades contrariats per disposicions que envaeixen el camp científic, i que no sempre produeixen aquestes disposicions resultats satisfactoris; i, si bé és el metge qui en rep la contrarietat, en definitiva el perjudicat és el malalt.

La fórmula més lògica per tal de legislar i solucionar tots els aspectes científics inherents a l'organització d'una institució semblant, és la intervenció directa del tècnic, que en aquest cas és el metge.

El poder administratiu ha d'obrir les portes al poder científic amb tota noblesa i fins diré amb tota satisfacció, car, a més d'evitar possibles conflictes, li treu responsabilitats en les deliberacions, puix que, des del moment que actuen juntament, les responsabilitats són repartides per igual.

Les conquestes dels drets han costat arreu del món grans sacrificis per la resistència a cedir el pas a legítimes aspiracions, però, en el cas de la immensa majoria dels hospitals, aques-